

Jamsai

เคยได้ยินคำว่า 'พฤษภาคมดาวอังคาร' ฟังขบขันจากดาวศุกร์
แล้วทำใบชาถึงเรียกว่า 'ชชาพฤษภาคมดาวพฤหัส' ใช่มั

Jamsai
ทดลองอ่าน
Jamsai
ทดลองอ่าน
Jamsai
ทดลองอ่าน

Kiss of
Mars

ปฏิบัตการ

ฮิดรัก

ข้าม

ดวงดาว

TheLittleFinger ธิษณ

SUKI ๓๗

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

คุยกับ
นักวาด

SUKI

(5555)

FACEBOOK : <https://www.facebook.com/suki.zveetsm/>

TWITTER : <https://twitter.com/sukizveetsm>

**Men are from Mars, Women are from Venus
But... why he always says
'I come from Jupiter'...?**

บทนำ

ฉันเคยอ่านหนังสือเล่มหนึ่งมาตั้งแต่เด็ก...

หนังสือที่เปรียบเปรยเอาไว้ว่าผู้หญิงกับผู้ชายต่างมาจากคนละดวงดาว...ผู้ชายมาจากดาวอังคาร ส่วนผู้หญิงมาจากดาวศุกร์ ตอนแรกทีอ่านฉันว่ามันก็เฉยๆ แต่จนกระทั่งเริ่มโตขึ้นถึงได้เข้าใจว่ามันน่าจะเป็นความจริง

'ดาวศุกร์ หรือ Venus' ดาวที่เปรียบกับเพศหญิง...

ดาวเคราะห์ที่ถัุดอกมาจากพระอาทิตย์เป็นอันดับที่สองรองจากดาวพุธ ดาวเคราะห์ที่สุกสว่างที่สุดบนท้องฟ้า มีความสว่างเป็นรองแค่ดวงจันทร์กับพระอาทิตย์เท่านั้น ใครๆ ก็เชื่อว่าดาวศุกร์คือเทพธิดาแห่งความรัก และเพราะอย่างนั้นจึงเปรียบได้กับเพศหญิง

'ดาวอังคาร หรือ Mars' ดาวที่เปรียบกับเพศชาย...

ดาวเคราะห์สีแดงที่อยู่ถัดไปจากโลก เป็นดวงดาวลำดับที่สี่ในระบบสุริยะ ดาวที่ใครๆ ต่างก็เชื่อกันว่าเป็นเทพแห่งสงครามและการ

สู้รบ หรือเรียกง่าย ๆ ว่าเทพที่นิยมใช้ความรุนแรงประมาณนั้น ในดาว
อังคารยังมักมีพายุลูกใหญ่ๆ พัดปกคลุมบ่อยครั้ง แม้ว่ามันจะอยู่ห่าง
ไปจากโลก แม้ว่ามันจะมีขนาดเล็กกว่าโลก แต่ก็ยังอุตสาหกรรมจะถูกนำมา
เปรียบเทียบว่าใกล้เคียงคล้ายคลึงกับโลก

ฉันว่า...พวกผู้ชายก็เหมือนกับพวกมนุษย์ต่างดาวที่มาจากดาวอังคาร
นี่แหละ

แม้ว่าหน้าตารูปร่างจะดูเหมือนมนุษย์โลกทั่วไป แต่กลับเป็นพวก
บ้าเลือด ชอบใช้ความรุนแรง ชอบการสู้รบแข่งขัน แถมยังอารมณ์ขุ่นๆ
เหมือนมีพายุเป็นระยะ ดังนั้นพวกผู้ชายจึงเป็นสิ่งมีชีวิตนอกโลกที่
น่ารำคาญมากที่สุดเลยก็ว่าได้ พอได้มาอยู่บนโลกจริงๆ ก็ยิ่งทำตัวดีตา
เจ๊าะแฉะ ไม่น่าไว้ใจกันหมด

เอาเถอะ...ฉันก็มีเหตุผลของฉันนะ --

และเพราะแบบนั้น ฉันเลยย้ายมาเรียน ม.ปลาย อยู่ที่โรงเรียน
สตรีมารีอาซึ่งเป็นโรงเรียนสตรีล้วนเพื่อป้องกันตัวเองจากบรรดามนุษย์
ดาวอังคารที่น่ารำคาญทั้งหลายจากโลกภายนอก

หวังแต่ว่า...สถานที่พักพิงและชีวิตสุขสงบของฉันจะเป็นแบบนี้
ต่อไปอีกนานๆ นะ...

1

มนุษย์ดาวอังคารมีอยู่จริง

"อืม สิ่งอะไรดีน้อ ^^"

เสียงแจ้วๆ แสนสดใสของป้าซาเพื่อนสนิทของฉันดังขึ้น หลังเลิก
เรียน ป้าซา รุ่ง และฉันนัดกันออกมากินไอศกรีมในห้างเพื่อเลี้ยงฉลอง
ที่นานๆ ป้าซาจะมีวันหยุดจากการทำงานพิเศษแล้วได้ออกมาเที่ยวกับ
เพื่อนบ้าง

"อันนี้น่ากินจัง เอามิกซ์เบอร์รี่คะ >>"

"คุกกี้แอนด์ครีมชั้นเด่ะ ^^"

ฉันกวาดตามองเมนูในมือไปมาพร้อมกับฟังเสียงสดใสของเพื่อนสั่ง
ออเดอร์ไปด้วย

เมื่อที่ฉันบอกว่าเรามากินไอศกรีมเพราะฉลองที่บั้นชาไม่ต้องไป
ทำงานพิเศษใช่ไหม ไม่ต้องแปลกใจหรอก แบบว่างานที่บั้นชาทำอยู่มัน
เป็นงานพาร์ทไทม์ยามเย็น คือเป็นพนักงานเสิร์ฟในร้าน Evening
Café นะ

อย่างว่า...มันเป็นงานที่ฉันเคยพยายามห้ามเอาไว้แล้วละนะ --

"ขอซาเซียวบ้านแล้วกัน"

"ค่ะ ^^"

ฉันสั่งเป็นคนสุดท้ายและยื่นเมนูไปให้พนักงานร้านเก็บไปก่อนจะ
ถอนหายใจยาว

"หือ? ถอนหายใจอะไรของแกนะเพลงขลุ่ย --?"

"เปล่า"

รุ่งถามพร้อมส่งสายตาอาฆาตมาให้ แต่ฉันส่ายหน้าปฏิเสธแล้ว
แกล้งทำเป็นก้มอ่านหนังสือเล่นๆ

เฮ้อ...ฉันไม่ชอบออกมากินไอศกรีมที่นี่เลยสักนิดแต่กลับโดนรุ่งลาก
มาซะได้ จะปฏิเสธขนาดไหนก็ไม่เคยสำเร็จซะด้วยสิ สุดท้ายก็ต้องเลย
ตามเลยมาด้วยอยู่ดี

บั้นชาก็อีกคน ตอนที่ไปทำงานพิเศษช่วงแรกๆ ฉันออกจะเห็นเป็น
ทุกข์เหลือทน แต่ไหนๆ ใหม่ๆ พอได้เวลาเย็นใกล้เลิกเรียนที่ไรต้องนั่ง
ยัมเพลงยัมน้อยยัมใหญ่อยู่คนเดียวตลอดเวลา อย่างกับรอเวลาไปทำงาน
จนห้ามใจไม่อยู่อย่างนั้นแหละ

ฉันชื่อเพลงขลุ่ย เป็นชื่อที่บั้นชาชอบปนให้ฟังเสมอว่ามันยาว แถม
ยังตัดเป็นคำๆ เป็นชื่อเพลงหรือชื่อขลุ่ยไปก็ได้...ชื่อฉันยาวก็จริง แต่ฉัน
ว่ามันก็เพราะนะ แถมฉันว่าชื่อบั้นชาก็ไม่ได้สั้นไปกว่าชื่อเพลงขลุ่ยเลย
สักนิด --;

"..."

ฉันเงยหน้าขึ้นจากการพยายามอ่านหนังสือในมือทั้งที่ไม่ได้อ่าน

เห็นรุ่งที่นั่งอยู่ฝั่งตรงกันข้ามกวาดตาสำรวจไปมารอบร้านอย่างแสนสุขสม
ฉันกับปັນชาเลยหันมองตามสายตาของรุ่งไปบ้าง

"มองอะไรนะ"

สายตาของรุ่งคงน่าสงสัยเป็นพิเศษ แม้ว่าจะพอรู้คำตอบอยู่แล้ว
ก็เถอะว่ารุ่งมองอะไร แต่ปັນชาเพื่อนผู้ใส่ชื่อของฉันก็ยังหันหน้าไปถาม
รุ่งอย่างสงสัย

"แหม มองอาหารตาไป ฟู"

"--;"

คำตอบนั้นมาพร้อมสายตาที่ดูแอบปี้มากเป็นพิเศษเหลือเกิน เมื่อ
มุมหลายมุมที่รุ่งกวาดตามองไปนั้นมีผู้ชายหน้าตาดี ๆ ยืนอยู่เต็มไปหมด
เฮ้อออ... การได้มาอยู่ในดงมนุษย์จากดาวอังคารพวกนี้มันมี
ความสุขมากเลยหรือไงกันนะ

"นี่ๆ ปັນชา เพลงขลุ่ย ผู้ชายคนนั้นก็หล่อใช่เล่นแฮะ"

รุ่งชี้นิ้วไปที่พนักงานเสิร์ฟชายคนหนึ่งด้วยสายตาที่... เฮอะ...
หน้าตาดีจริงอยู่หรือ แต่ก็หล่อจนเหมือนเกย์ไปนิด ข้ายังดูท่าจะกัน
คือจันโง่อีก นั่นผู้ชายแน่หรือ แหะ

"หล่อเนอะ ผู้ชายอะไรดูดีน่าชวนไปใช้~"

"น้อยหน่อยเถอะ โรคหอบหืดขึ้นแล้วหรือไง --;"

เฮ้อออ... ฉันล่ะกลัวกับเพื่อนตัวเองจริง ๆ

"อู๊ย ปັນชา เพลงขลุ่ย นายคนนั้นหันมาโบกมือให้ฉันล่ะ สงสัย
ใจตรงกันแหง ฟู"

"แกมีแฟนแล้วไม่ใช่หรือรุ่ง"

ดูท่าว่าปັນชาจะรับเพื่อนไม่ได้เช่นเดียวกับฉันล่ะนะ --;

"แหม อย่าเพิ่งพูดถึงหมอนั้น พอดีฉันโสดเสมอเมื่อชาติต้องการ
นะสิ อะโฮะๆ"

"--;"

"อู๊ย ทักทายเขาตอบดีกว่านะ ><"

รุ่งเริ่มยกมือขึ้นโบกไปมากลับไปให้พร้อมกับจิบปากจิบคอหัวเราะ

ปากจู้ๆ เหมือนบรรดาคุณนายไฮโซที่ทักทายเพื่อนฝูง

นี่สอบถามว่าเธอมีแฟนแล้วนะ --;

"อู๊ย เดินมาแล้วล่ะ อะโหะๆ"

รุ่งยังคงโบกมืออยู่แบบนั้นพร้อมกับส่งเสียงพูดออกจากปากโดยที่ไม่ขยับให้ปากผิดรูปไปจากรอยยิ้มจู้ๆ ของตัวเอง ก็จริงแฮะ... พนักงานเสิร์ฟคนนั้นทำท่าเดินมาที่โต๊ะของเราจริงๆ แล้วจะเดินมาทำไมกัน... หรือเพราะนี่กว่ารุ่งจะสั่งอะไรเพิ่ม --?

"ไม่เห็นนานเลยนะครับเนี่ย ^^"

แต่ไม่ใช่แบบนั้น... เมื่อพนักงานเสิร์ฟหน้าใสเหมือนเกย์คนนั้นเดินเข้ามาส่งยิ้มทักทายรุ่งก่อนเอ่ยถามด้วยประโยคเหมือนรู้จักกันดีมากก่อนเดาเอาที่รู้ว่ามุกตื้นๆ เก๋ๆ เนาะๆ ควรเก็บเอาไปทิ้งชั๊ตๆ

"อ้อ... พอดีวันนี้ว่างนะคะ เลยมา หุๆ"

ยัยรุ่งก็ดันทำท่าเหมือนรู้จักกันตอบกลับไปด้วยนะ แล้วว่างตรงไหนหรือ... ได้ข่าวอาจารย์เพิ่งสั่งการบ้านมาลั่นหัวเลยนะ --^

"แล้วนี่สั่งอะไรกันหรือครับ"

"คุกกี้แอนด์ครีมชั้นเดจ้า ^^"

"มิกซ์เบอร์รี่ ^^"

"อ้อ... แล้ว..."

นายพนักงานเสิร์ฟนั้นถามรุ่งกับป้านชาที่จำเป็นต้องตอบตามมารยาท เสรีก็หันหน้ามาทางฉันที่ยังไม่ตอบคำถามพร้อมมายมือและเว้นช่องว่างเอาไว้ให้เติมคำ

"ห้องน้ำ --"

"หา? =_="

รุ่ง ป้านชา และนายหน้าเหมือนเกย์นั้นร้องครางพร้อมกัน เนื่องจากฉันเพิ่งตอบคำถามที่ว่าฉันสั่งอะไรไปว่า 'ห้องน้ำ'

"ฉันจะไปห้องน้ำ"

"อ้อ... เออ ไปสิ --;"

ฉันพูดต่อให้เต็มประโยค รุ่งเลยพยักหน้ายินยอมให้ไปแต่โดยดี

เฮ้อออ...ฉันไม่ชอบร้านนี้เลยจริงๆ นะ --^

รู้กับป้านซาชอบหัวเราะฉันเสมอเวลาที่ถามฉันว่าไม่อยากมีแฟน บ้างเหรอแล้วฉันส่ายหน้าบอกว่าไม่อยากข้องเกี่ยวกับพวกดาวอังคาร ป้านซากับรุ่งก็ได้แต่หัวเราะเหี๊ย กับความคิดฉัน บอกว่าฉันอาจจะขึ้นคาน ตายได้เพราะคิดแบบนี้นั่นแหละ

แต่ทำไงได้ในเมื่อฉันรู้สึกเกลียดผู้ชายจริงๆ นี่นา คนพวกนี้ไว้ใจ ไม่เห็นได้สักคน ถ้าให้มองก็คงมีแต่พวกมนุษย์ดาวอังคารเต็มไปหมด อย่างนายหน้าเกย์เมื่อสักคนหนึ่ง ดูซึ่กอเจ๊าะแจ๊ะไม่เข้าเรื่อง ไม่น่าไว้ใจ เลยลึกลับ --

"หือ?"

เพราะความรีบร้อนไปนิด พอจะล้วงเอาโทรศัพท์ออกมาดูให้ ลุงชาติขับรถมาจับ ผ้าเช็ดหน้าที่อยู่ในกระเป๋ากระเปาะรัดกันหลุดออกมาด้วย และฉันก็คิดว่าเอาไว้ไม่ทันจนมันปลิวไป...

ปลิวไป...ตกลงพอดีตรงหน้าร่องเท้าของใครคนหนึ่งเพิ่งเดิน ผ่านมา แถมยังดูท่าว่าจะจะเป็นเท้าของพวกมนุษย์ดาวอังคารอีกต่างหาก (ดูจากร่องเท้าหนังของผู้ชาย --)

และมันก็จริงอย่างที่คิด เมื่อคนที่ฉันเงยหน้าขึ้นไปสบตาด้วยเป็นผู้ชาย...เขาสมควรได้รับคำว่า 'มนุษย์ดาวอังคาร' จากฉันไปอย่างมากถึงมากที่สุดเลยด้วยซ้ำ เพราะนายนี้เป็นผู้ชายที่มีหน้าตากวนอารมณ์ที่สุดเท่าที่เคยพบเห็น ใบหน้าดูนิ่งๆ แต่นิ่งแบบเหมือนพร้อมจะหาเรื่อง มีอยู่สิ่งเดียวที่ทำให้ฉันยังคงมองหน้านายนี้ต่อไปอีกหน่อย นั่นก็เพราะความประหลาดใจเมื่อได้เห็นดวงตาสีน้ำเงินเหมือนกับน้ำทะเลคู่นั้น...

"..."

"..."

ฉันกับนายนี้จ้องหน้ากันโดยที่ฉันไม่ได้พูดอะไร หมอนั้นก็ไม่ได้พูดอะไร ความเงียบเกิดขึ้นอยู่พักใหญ่ก่อนที่มนุษย์ดาวอังคารตาสีน้ำเงินนี้จะปริปากพูดออกมาก่อน

"ทิ้งมาทำไม"

"..."

"จะเก็บก็ไม่เก็บ ถ้าไม่เก็บฉันจะเหียบละนะ --"

"-_-^^"

ฮึยย...หมอนี่กล้าดียังไงเหียบย!!!

ปกติถ้าเป็นของของคนอื่นที่ไปตกอยู่ตรงปลายเท้าตัวเอง เป็นใครก็ต้องช่วยหยิบมาให้สิ! แถมนายนี่ยังเป็นผู้ชาย ส่วนฉันเป็นผู้หญิง มันควรจะมีความยาบทต่อกันให้มากกว่านี้ไม่ใช่หรือ แต่นี่มันอะไรกัน มองหน้าฉันหน้าตาเฉยแล้วบอกว่า 'ไม่เก็บฉันจะเหียบละนะ' เนี่ยนะ! อีตามนุษย์ดาวอังคาร!

"ไม่เก็บสินะ --"

"..."

หมอนั่นพูดพึมพำต่ออีกรอบ เพราะความโกรธที่พุ่งปรืดๆ อยู่เต็มอกตอนนี้ ฉันเลยได้แต่มองหน้านายนี่เขม็ง

"..."

เขายังไม่ได้เดินเหียบผ้าเช็ดหน้าของฉันอย่างที่บอก แต่ก็ไม่ได้ทำอะไรเลยสักอย่างนอกจากจ้องหน้าฉันด้วยสีหน้านิ่งๆ ของเขา แต่มันช่างยั่วอารมณ์ที่หงุดหงิดอยู่แล้วให้หงุดหงิดมากขึ้นไปอีกไม่รู้กี่เท่า

"ไม่เก็บสินะ..." สุดท้ายนายนี่ก็เอ่ยถามฉันอีกรอบด้วยสีหน้าลอยๆ เหมือนอยากจะหาเรื่อง

"ฉันไม่เก็บ อยากรเหียบก็เชิญ -_-^"

"...ก็ดี"

อะ...อะไรนะ

นายนี่เพิ่งจะพูดออกมาว่า 'ก็ดี' เนี่ยนะ =_=^^!?

ดาวอังคาร! นี่แหละผู้ชาย! ผู้ชายอะไรกัน หยาบคายได้ไม่มีที่สิ้นสุด! ตู๊ป...

"๐_๐!"

แล้วก็ไม่ใช่แค่หยาบคายสามัญกรรมดาด้วย...เมื่อหมอนั่นทำอย่างทีบอกจริงๆ ก็อาการก้าวทำเดินต่อแล้วเหียบไปเต็มๆ ผ้าเช็ดหน้าของฉัน!

ตุ๊บๆ...

แล้วก็ยังคงเดินต่อไปโดยไม่ได้หันกลับมาดูผ้าเช็ดหน้าของฉันทัวเอง
เพียงเหยียบแมงสากริด เดินต่อไปเฉยๆ เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นมาก่อน
แปะ~!

"-_-Λ?"

นายนั้นเดินไปตามปกติ แต่แล้วก็ต้องไม่ปกติเมื่อมีวัตถุอะไร
บางอย่างถูกปาไปแปะเข้าที่กลางหัวของเขา

และนั่นก็คือผ้าเช็ดหน้าของฉันทัวนายนั้นเพียงเหยียบผ่านไปสดๆ
ร้อนๆ ประเภทรอยเท้ายังไม่จางหายนั้นแหละ และคนที่เหยียบขึ้นมาแล้ว
ปาออกไปอย่างนั้น...ก็คือฉันทัวเอง -_-+

"..."

ติดตามบุษย์ดาวอังคารนั้นยกมือขึ้นไปบนหัวตัวเอง หยิบผ้าเช็ดหน้า
ของฉันทัวที่รอยเท้าของเขาลงมากูก่อนจะหันหน้ามาทางฉันทัว ด้วย
สายตาเนือยๆ แต่แฝงไปด้วยประกายขุ่นเคืองที่เพิ่มมากขึ้น

"ผู้หญิงนี่น่ารำคาญจริงๆ -_-Λ"

"สกปรก! ถ้านายเหยียบมันก็เอามันไปด้วย"

หมอนี่ทำสีหน้ารำคาญแถมยังทำท่าเหมือนจะเดินมาทางฉันทัว เพราะ
งั้นฉันทัวก็เลยดำเขากลั้วไปเพื่อให้รับรู้ความผิดของเขาเองซะบ้าง

อา...แต่เหมือนฉันทัวยังไปเหน็บมันใส่ไฟหรือเปล่านะ หมอนี่จ้องหน้า
ฉันทัวเขม็งแล้วเริ่มขมวดคิ้วเข้าหากันยิ่งกว่าเดิมแล้วละ -_-;;

"..."

"..."

ฉันทัวตั้งใจไว้ว่าอาจจะวิ่งหนีหรือไม่ก็ตะโกนขอความช่วยเหลือถ้าเกิด
อันตรายอะไรจากนายนี้

แต่เปล่าเลย...นายนั้นไม่เดินเข้ามาหาฉันทัว เขาแค่มองผ้าเช็ดหน้าที่
ตัวเองเหยียบซะเย็นในมือแล้วกลับมามองหน้าฉันทัวต่ออีกนิดหน่อยเหมือน
จำเอาไว้หมายหัว ก่อนจะหันหลังเดินกลับไปเฉยๆ

และฉันทัวคงไม่รู้สึกรังเกียจใจมากขึ้นไปอีกเท่าไรหรอก...ถ้าไม่ใช่ว่า

นายนั้นส่งคำพูดทิ้งท้ายเอาไว้อีกนิดว่า...

"...ขอบใจที่ให้เซ็ดเท้า"

"=_=^^^"

ให้ตายสิ!!! นายนั้นมันคนหยาบคายจริงๆ หยาบคายที่สุด! ฉันเกลียดผู้ชายก็เพราะแบบนี้แหละ! ขออย่าให้ต้องมาเจอผู้ชายพรรคนั้นกันอีกเลยนะชาตินี้ เพียงๆๆ!

2

มนุษย์ดาวอังคารไม่ได้มีแค่หนึ่งเดียว

ฉันบอกแล้วใช่ไหมว่าบ้านทำงานพิเศษจริงๆ แล้วมันเป็นเพราะตอนนี้ร้านน้ำชาของที่บ้านบ้านชาแทบไม่มีลูกค้าเลยสักคน แถมยังไปได้ไม่ติดนัก บ้านชาก็เลยอยากหาทางช่วยให้ร้านกลับมาเป็นร้านได้อีกครั้ง

เพราะอย่างนั้น ไม่ก็อาทิตย์ก่อนรุ่งเลยลากบ้านชาไปที่ Evening Café ร้านที่มีชื่อด้านเครื่องดื่มชา กาแฟ กับเค้ก ตามด้วยเสนอให้บ้านชาไปทำงานที่นั่นซะเพื่อสืบข้อมูลดีๆ กลับมาให้ร้านของบ้านตัวเอง แต่งานนี้คงเพื่อสนองความต้องการของตัวเองด้วยเล็กน้อย (ฉันว่ามันบ้านชาก็ว่ากันอะ --)

แล้วสุดท้ายบ้านชาก็ยอมไปสมัครทำงานที่ร้านนั้นจริงๆ อย่างที่รุ่งแนะนำจนได้ แน่แน่นอนว่าฉันไม่คิดว่ามันเป็นวิธีที่เข้าท่าหรือ ก็ที่ Evening Café นะมันให้ความรู้สึกเหมือนเป็นดงมนุษย์ดาวอังคารชัดๆ (แม้รุ่งจะเถียงว่าต่อไปเป็นมนุษย์ดาวอังคารก็หน้าตาดีเกินจนยอมมีแฟนเป็นมนุษย์ต่างดาวก็เหอะ --;)

"บ้านชา...เธอยังทำงานที่นั่นอยู่จริงๆ เหรอ"

"อืม ^^"

คาบสุดท้ายกำลังจะหมดลง ฉันที่นั่งมองเพื่อนสนิทหนึ่งในสองคนนั่งฮัมเพลงเบาๆ ในลำคออยู่นานก็เกิดอาการทนไม่ไหวต้องถามไปในที่สุด "ยังไม่ได้สูตรตรีๆ อีกหรอ เพลงขลุ่ยว่าไปเรียนงชาเอาเลยจะดี"

กว่ามั้ย"

"เอางั้นเลยหรอ --;"

"โห หยุดเลยยัยเพลงขลุ่ย บั้นชาคงอย่าไปฟังยัยนี้เด็ดขาด"

บั้นชาทำหน้าลำบากใจนิดหน่อย ตรงข้ามกับรุ่งที่ทำท่าเหมือนปอบ จะเข้ามาจกไล่ฉันไปกินเมื่อยามที่ฉันพยายามเสนอให้บั้นชาลาออกจากร้านนั้นให้ได้

อย่ามองว่าฉันพูดแปลกๆ เลยนะที่เรียกชื่อตัวเองเวลาพูดกับเพื่อนเนี่ย พยายามเลิกแล้วแต่มันติดมาแต่เด็กแล้วนะ แม้ว่าเพื่อนบางคนจะทักว่ามันฟังแล้วดูมารยาแปลกๆ ก็หะนะ แต่ว่าฉันก็พูดเฉพาะกับเพื่อนที่สนิทๆ กันอย่างบั้นชา รุ่ง หรือเพื่อนในห้องเท่านั้นหรอ --;

"ทำงานที่นั่นมันสนุกมากเลยหรอบั้นชา"

สิ้นคำถาม บั้นชากับรุ่งก็หันมามองหน้าฉันด้วยคำที่อ่านออกได้ว่า 'ยัยคุณหนูชา' ก็ฉันอยากรู้ความเป็นไปของเพื่อนบ้างมันผิดตรงไหนกันนะ --;

"ก็สนุกนะ ได้แอบเลี้ยงเมนูดีๆ ตั้งเยอะ ที่สำคัญได้ชิมฟรีด้วย เหอะๆ ^^"

...ข้อหลังเป็นเหตุผลหลักสินะ --;

"เออ บั้นชา วันนี้ก็ไปทำงานที่ Evening Café ด้วยงั้นสิ"

"อืม"

รุ่งทำท่าเหมือนคิดอะไรได้ ดิดนึ่งดังเป๊าะ ก่อนหันหน้ากลับมาทางฉันทันทีที่บั้นชาพยักหน้ารับคำ

"เพลงขลุ่ย เราไปนั่งดื่มชากินเค้กกันก็ดีนี่วันนี้ ^^+"

"ดื่มชาหรือดื่มอะไร --"

"แหม...ทำมารู้ดี ดื่มอาหารตานั่นมันของเสริมหน้า อะโฮะๆ"

"ว่าแล้วเชียว --;"

ทั้งฉันและบั้นชาแทบจะครางรับพร้อมกันเลยทีเดียว...ก็บอกแล้วไงล่ะว่าการเสนอให้บั้นชาไปทำงานพิเศษที่ Evening Café อะไรนั่นมันก็เป็นแค่ทางผ่านสำหรับรุ่งเท่านั้นแหละ

"ทำไมเล่า...ก็ช่วงนี้อีตาดรัมไม่ให้ความอบอุ่นฉันนี่ เออะอะก็เอาแต่เล่นบอลลู อยู่ได้ -3-"

"งั้นก็เลิกสิ -_-"

"กรี๊ดดด...บ้าเหอห ฉันก็รักของฉันนะ"

เฮอะ คบกับพวกดาวอังคารไม่ดีหรอก ดูลิ...ไม่ซี้กอกก็หยาบคาย เหมือนที่เจอวันนั้น ตัวอย่างมีให้เห็นออกจะเออะแยะ แต่ก็นะ ฉันพูดไปงั้นๆ แหละ รู้ดีว่ารู้งไม่เล็กกับแฟนง่ายๆ หรือ ไม่งั้นคงเลิกกันไปนานแล้ว เห็นนอนกันได้ทุกอาทิตย์

"ว่าไงเพลงขลุ่ย ตกงปะ นี่ฉันไม่เห็นดาร์ลิ่งก็ฉันหลายอาทิตย์แล้วนี่~"

"หมายถึงดรัมนะเหอ -_-?"

"บ้าเหอปั่นชา!"

ปั่นชาพูดพร้อมกับทำหน้าง ซึ่งคนที่ปั่นชาเอ่ยมาแล้วรู้งรีบกระวี กระวาดโบกมือขึ้นลงอย่างร้อนรนนั้นก็ไม่ใช่ใครหรอก ก็แค่เป็นเพื่อนของรู้งที่คบกันมาตั้งแต่เด็กจนได้ถูกขเป็นแฟนสุดที่รักกันที่สุดในนั้นแล

"ฉันหมายถึงผู้ชายหัวล้มๆ ที่เราเจอวันแรกตอนที่พาแกไป Evening Café ต่างหาก ><"

"หัวล้ม? หมายถึงชิลอนนะเหอ"

"ชื่อชิลอนเหอ ตาย...โพวะละเลยทีเดียวนะฮะ =.,="

รู้งทำหน้าที่พร้อมด้วยน้ำเสียงสไตล์อาจารย์ยิ่งศักดิ์เวลาแกชิมอาหารตัวเองหลังลงมือทำ เพื่อนฉันท่าจะไปใหญ่แล้ว

"น่านะๆ วันนี้เราไปกินเค้กกันเหอะเพลงขลุ่ยจ๋า"

หลังจากเพื่อนไปก่อนเสร็จ รู้งก็หันหน้ามาส่งสายตาปริบๆ น้ำตาเอ่อแว่วอนฉันต่อ

"แต่เพลงขลุ่ยไม่ชอบไปร้านนั้น"

"วันนี้แกไม่มีเรียนพิเศษนี่นา...แล้วแกรักฉันมายยย TAT"

"เฮ้อออ...รู้งแล้ว ไปก็ไป -_-;"

"บ้านข้าเจ้า...มาแล้ว ><"

สุดท้าย...ยามเย็นหลังเลิกเรียนฉันก็ต้องไปที่ร้าน Evening Café กับรุ่งจนได้ โดยปล่อยให้บ้านข้าเจ้าไปที่ร้านก่อนเพราะกว่าร้านจะเปิดก็ปาเข้าไปสี่โมงครึ่ง ดูท่ารุ่งจะดีอกดีใจไม่ใช่น้อยที่ได้กลับมาเยือนร้านนี้อีก หลังจากที่ชวนฉันแล้วไม่รู้กี่ครั้งแต่ฉันไม่เคยยอมมาด้วยเลยสักครั้ง

"นั่งเลย เดี่ยวเอาเมนูไปให้ ^^"

บ้านข้าเจ้ากับชุดของพนักงานเสิร์ฟที่นี่มากเลยละ ความจริงแล้วฉันชอบนะการจิบชาหรือกาแฟในร้านที่บรรยากาศดี ๆ ถ้าไม่ใช่ว่าร้านนี้มันเป็นร้านที่ฮอตมากไปหน่อย ข้ายังมีแต่พนักงานเสิร์ฟชายเต็มไปหมดแน่นอนว่าพวกนี้คือมนุษย์นอกโลกในสายตาฉัน รวมทั้งหมอนั้นด้วย...

"แขกใหม่หะรอชาน้อย...เฮ้ย ๐)๐!!!!"

"หือ?"

พนักงานผสมสีส้มจำคนหนึ่งเดินเข้ามาทักบ้านข้าเจ้าที่ตั้งหน้าตั้งตาเดินมาหา แต่พอหันหน้าตามการพยักหน้าของบ้านข้าเจ้าที่พวกฉัน นายนั้นก็ร้องโหวกเหวกประหลาด ทำตาโตตกใจเหมือนเห็นผี

"ขลุ่ยเจ้า...นั่นไงอาหารหล่อเลี้ยงสายตาที่สำคัญของฉัน ><"

ส่วนข้าเจ้า ฉันก็เป็นรุ่งที่สะกิดสีข้างอีกๆ ไม่เลิกตั้งแต่เห็นพนักงานเสิร์ฟหัวส้มนั้นเดินเข้ามา

"เพื่อนเธอมาตั้งแต่เมื่อไหร่ ทำทำไมไม่บอกกันล่ะชาน้อย...มากันแค่สองคนหะรอครับ ^^?"

...เห็นมากันแปดคนหรือไงละ --

"วันก่อนเจอกันยังคุยกันไม่ถึงไหนเลย...ซีลอนครับ ^^"

"คะ...รุ่งคะ =.,="

นายพนักงานเสิร์ฟหัวสีส้มคนนั้นยื่นมือมาหา รุ่งรีบจับเขาทักทายก่อนเป็นคนแรก แถมยังทำท่าเหมือนไม่อยากจะปล่อยออกอีก พอจับมือทักทายรุ่งเสร็จนายหัวสีส้มคนนั้นก็หันมาส่งยิ้มหวานให้ฉันต่อ

"ซีลอนครับ ^^"

"อืม"

ฉันพยักหน้าลงรับคำนิพนธ์น้อยแต่ไม่ได้ยื่นมือไปจับด้วย ทำไมฉันต้องยื่นมือไปให้พวกมนุษย์ต่างดาวจับด้วยล่ะ... แกรมไอ้ตัวนี้เป็นมนุษย์ต่างดาวหัวสัด้มเจ้าอีกต่างหาก หูข้างหนึ่งก็เจาะใส่ต่างหูตั้งสองสามรู ท่าทางก็ช็อกซะไม่มี --

"เห... เราเคยเจอกันแล้วนะ นี่ผมดูไว้ใจไม่ได้ขนาดนั้นเลยหรือ --;"

"..."

"ว่า... ชาน้อย นี่เพื่อนเธอใจร้ายปานนี้เลยหรอเนี่ย"

"..."

นายหัวสัด้มพูดพร้อมกับพยายามยื่นมือมาตรงหน้าฉันอีกรอบ เหมือนจะพยายามให้ฉันแซกแฮนด์ให้ได้ ฉันเลยทำเป็นเมินหน้าหนีไปทางอื่นต่อ

ฉันพอจะจำหน้าพนักงานคนนี้ได้อยู่หรอก เพราะว่าพนักงานคนนี้นั้นแหละเป็นคนแรกที่เริ่มต้นชักชวนบ้านชาเพื่อนรักของฉันเข้ามาสู่ดงมนุษย์ดาวอังคารพวกนี้ มันสมควรให้โมโหมากกว่าเดิมจริงมั้ยล่ะ --+

และสุดท้ายเมื่อฉันยังคงนิ่งงัน นายนี้ก็เลยถอยกลับไปในที่สุดโค้งออกไปที่ บันชารับออเดอร์ไปที่เคาน์เตอร์ ส่วนรุ่ง... ดูเหมือนจะส่งสายตาแปลกๆ ใส่ฉันอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

"--_"

"..."

"--_"

"...มีอะไรก็พูดมาเลยดีกว่านะรุ่ง --;"

สุดท้ายแล้วฉันก็ทนความกดดันจากเพื่อนตัวเองไม่ไหวจริงๆ แล้วทำไมฉันจะไม่รู้ว่ารุ่งจะพูดถึงเรื่องอะไร แต่ถ้ามันไม่เป็นแบบที่คิดก็คงดีนะ

"เฮ้อ... ฉันเบื่อจัง มีเพื่อนสวย รวย แกรมยังโสด -3-"

"หมายความว่าไง"

"ก็หมายความว่า...ฉันไม่ได้ซื้อบ๊อบแบบบ้านชานะคะคุณหนูเพลงขลุ่ย

ขา แค่มองปราดๆ ก็รู้แล้วว่าดารลิ่งก็ฉันแอบบึงแกอยู่นะ"

...นั่นไง ว่าแล้วเขียว --;

"แต่น่าเสียดายนะที่ชอบใครไม่ชอบ ดันมาชอบแม่สาวอนุรักษ
มนุษย์โลกนิยมแล้วเกลียดมนุษย์ดาวพระศุกร์ของเจ็ดสีอย่างแก"

"...ดาวอังคาร --"

"ก็นั่นแหละ...เฮ้อ ขลุ่ยจำขลุ่ย ในชีวิตนี้แกปฏิเสธผู้ชายมากี่คนแล้ว
เนี่ย"

"เปลี่ยนเรื่องเหอะ"

ฉันโบกมือไปมาเป็นสัญญาณห้ามก่อนนำเปลี่ยนเรื่อง แต่ว่ารุ่งก็ยัง
พยายามวนเวียนกลับมาเรื่องนี้ไม่เลิก

"มาแล้วครับ เมฆอรุณวันนี้ ^^"

แถมต้นเหตุให้รุ่งพูดไม่เลิกก็ยังไม่ไปไหนไกลอีกต่างหาก เมื่อนาย
หัวส้มนี้แย่งถาดที่ปั้นชาติออกมาเสิร์ฟเอง ช้ำยังยิ้มร่าแนะนำนู่นนี่ไม่ไป
ทำงานต่ออีกต่างหาก

"อันนี้อรุณน้ำ...เป็นเค้กมูสช็อกโกแลต เจาะออกมาจะมีมูส
ช็อกโกแลตไหลเยิ้มหอมกรุ่นเลย ^^"

"ฉันไม่ได้สั่ง"

รุ่งที่เห็นเมนูนอกเหนือจากที่สั่งไปออกปากแย้ง แต่นายหัวส้มนั้น
กลับยิ้มร่าจนแทบเห็นฟันครบทุกซี่แทน

"โอ๊ะ...อันนี้เลี้ยงครับผม ^^"

"รวยหรือไง"

"หา --?"

"ไม่รวยก็คิดลงไปโนบิลด้วย...มันคืนไม่ได้ใช่ไหมล่ะ"

อย่าลืมนะ...ว่าฉันยังไม่หายเคืองนายนี้ที่ชวนเพื่อนฉันมาหลงอยู่
ในดงมนุษย์ดาวอังคารพวกนี้ แล้วดูสิ เอาส้มมาเจาะไขว้ได้ช็อกโกแลต
ไปแล้วแบบนี้ เป็นใครก็คงไม่อยากรับคืนหรอก

"ฮะๆ งั้นตอบว่ารวยแล้วกัน ถ้าตอบแบบนั้นแล้วจะเลี้ยงได้ ^^"

"แต่ฉันไม่ชอบช็อกโกแลต --"

นายหัวล้มดันจานใส่เค้กชิ้นเล็กนั้นมาตรงหน้าฉัน แต่ฉันก็ดันมัน ออกไปทางหน้ารุ่งพร้อมโกหกเสริมไปนิดหน่อยจะได้ไม่ต้องกินให้เกิดหนี้ บุญคุณ จนกลายเป็นว่าตอนนี้รุ่งมีเค้กทั้งหมดสามชิ้นคือของตัวเองที่สั่ง หนึ่ง และของฟรีอีกสอง

"ว่า...งั้นไม่เป็นไร เดี๋ยววันหลัง..."

"ซีลอน --^"

"เหอ...ยัยเจี๊มาแล้วนี่นา =_="

ไม่รู้ว่านายนั้นจะพูดอะไรต่อ แต่ว่ามีผู้หญิงผมลอนหน้าสวยในชุด นักศึกษาคนหนึ่งมาทำเอวทำหน้าที่เซ็งเรียกไปซะก่อน โชคดีที่นายนั้น ดูเหมือนจะเกรงๆ อยู่บ้างเลยรีบย่องดอดหนีไปอีกทางทันที

"อะโห...ไม่ใช่เล่นแฮะ"

คนหนึ่งหนีไป อีกคนยังอยู่ แถมดูท่ารุ่งจะมีท่าที่สนุกกว่าเมื่อก็อีก ด้วยซ้ำ --;

"หมอนั่นเลี้ยงแกด้วยนะเนี่ย ทำทำงานนี้ไม่ใช่เล่นๆ แล้วล่ะ"

"จะบ้าหรือ"

"อ้าว...ก็จริงนี่นา ที่ผ่านมาทั้งหมดฉันยังไม่เห็นใครจะพอสู้แก่ได้ เลยน้ำ จนกระทั่งเมื่อก็ แฮ้อ...ถึงฉันจะเสียดายล่ะนะ แต่ก็เอาเถอะ ถ้าหมอนั่นชนะใจด้านชาที่เกลียดดาวพระศุกร์อย่างแก่ได้ ยังไงฉันก็มีของ ฉันเป็นตัวเป็นตนอยู่แล้ว ที่เหลือแค่อาหารใจเท่านั้นแหละ ໂຢໂຢ"

"--;"

รุ่งร่ายยาวเป็นชุดจนฉันตัดสินใจว่าเงียบๆ ไปจะดีกว่า ไม่งั้นรุ่ง คงไม่เลิกพูดง่ายๆ แน่

แฮ้อออ...วันหลังฉันไม่มาแล้วนะร้านนี้ บั้นชาจำ ลาออกเหอะนะ

--;

(ติดตามอ่านต่อไปได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160621699.html>